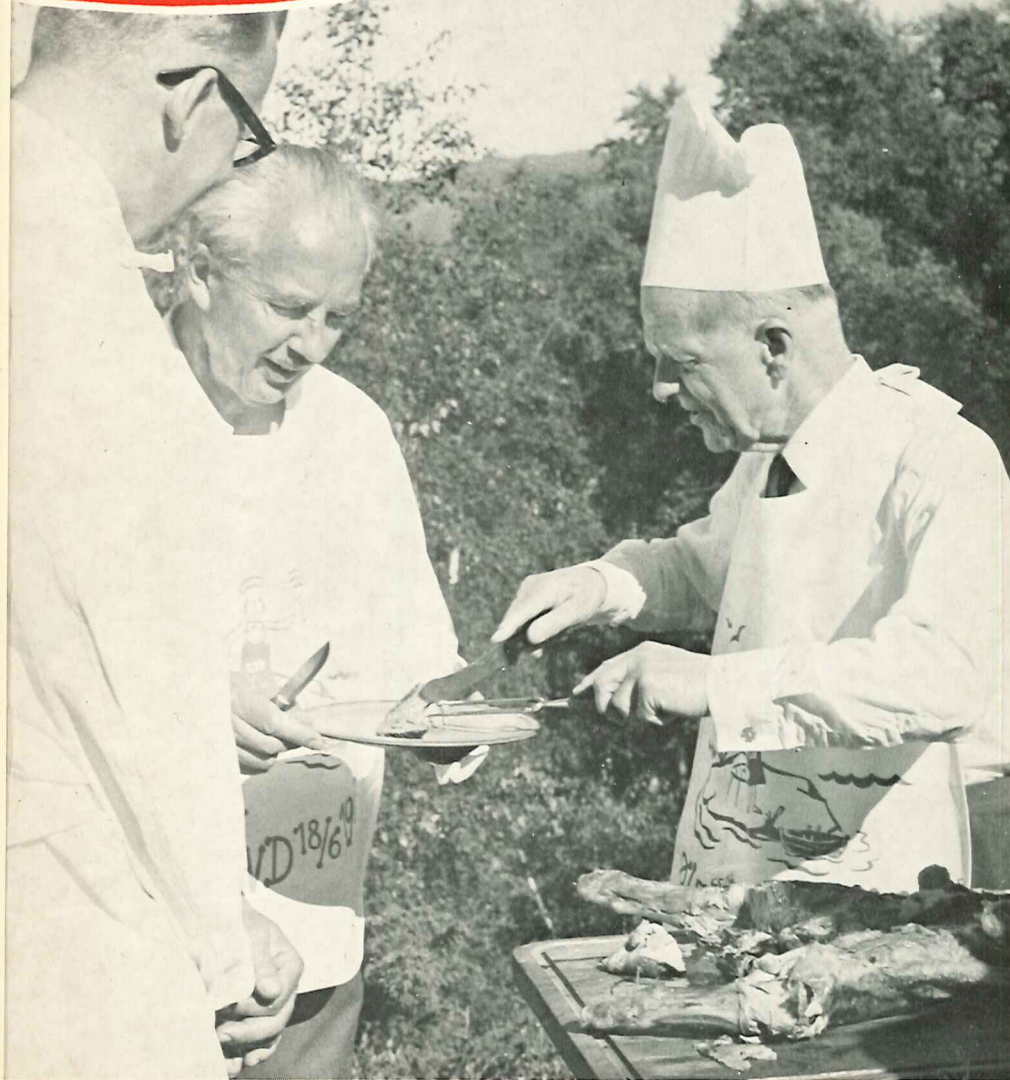

Vi

hos Øglænd

Det vakreste jeg har lest:

Hvis

*Hvis du kan bli på post når man forlot deg,
og holde hodet klart når alt slår klikek,
hvis du kan tro når alles tvil står mot deg,
men også våkent lytte til kritikk;
hvis du kan ventetidens byrder bære
og møte løgn — med sannhet som ditt svar,
og møte hat — du ikke selv vil nære,
men tie med hvor klok og god du var.*

*Hvis du kan ferdes fritt på tankens veier,
og drømme — uten selv å bli fordømt,
hvis du kan møte nederlag og seier
som to bedragere du selv har dømt;
hvis du kan tåle at ditt ord forvrennes
til usselt pjatt i demagogens munn,
hvis du kan se ditt livsverk søndersprenges
og atter bygge det på naken grunn.*

*Hvis du kan våge alt på samme terning,
et enkelt kast på livets spillebord —
og tape alt — og gjenoppta din gjerning,
men aldri nevne tapet med et ord;
hvis du kan ta din torn og ikke gi deg,
men sette inn hver fiber i din kropp
og holde ut når alt forstummer i deg
unntagen viljens røst: "Gi aldri opp!"*

*Hvis du kan si til massen hva du mener,
og selv blant konger være den du er,
hvis du er alles hjelper, ingens tjener,
og venn og uvenn står deg like nær;
hvis du kan fylle hvert minutt av tiden
med seksti solsekunder, — da, som lønn
er jorden din med alt som finnes i den,
og — enda mer — du er en mann, min sønn!*
Rudyard Kipling.

Dette er noe av det vakreste jeg har lest.

Bjarne Fjeldanger.

Forsiden: Sigurd J. Øglænd serverer Karl Heineman, Tyskland, helstekt lam under EUGRO-turen til Ølesund. Se ellers side 24-25.

NR. 51
SOMMEREN 1967
14. ÅRGANG

INNHold:

Sykkelsesongen 1967 ..	1
Team work	2
Ferie — ny produksjon	3
6000 prøveplagg	5
Nye stipendiater	9
4000 ergometerkilometer	11
Fra bedriftsmuseet	12
Egen fysioterapeut	13
Donald Duck til arveprinsen	14
De valgte alle DBS ..	15
Jeg og mitt arbeid	16
PØK-prosjektet	18
Ø-skytterne	19
Pinseturen 1967	20
Håndball	22
EUGRO	24
Nytt profilvalseverk ..	26
Pensjonisttur	28
Ferieplaner	30
Bystyrelistene	32
Ny spesialforretning ..	33
Hullkorkkurs	34
Komiteene i 1967	35
Sykelritt	37
Personalia	39

Redaksjonskomiteén:

Julie Gimre,	tekstilavd.
Johan Berge,	tekstilavd.
A. Aarskog,	tekstilavd.
S. Haugland,	sykkelavd.
G. Sch. Sandved,	sykkelavd.
E. T. Omdahl,	fast m.arb.

HUSORGAN FOR
Jonas Øglænd
AKSJESELSKAP SANDNES

Redaktør: Thorvald S. Øglænd

Sykkelsesongen 1967

Vårsesongen 1967 begynte ganske friskt med stigende salg av sykler og deler, og nærmest balanse i salget i den motoriserte sektor, slik at vårt totalsalg pr. 30. april bare lå snaue 2 % under rekordsalget i 1966.

Hvis sesongen fortsatte som den begynte, kunne det ikke være tvil om at vi ville sette ny salgsrekord i 1967.

Dessverre begynte 1. mai med snefall og kulde, og temperaturen var ikke stort bedre hverken den 17. eller 31. mai.

Vi var derfor forberedt på at salget i mai, som er vår beste salgsmåned, ikke ville nå den toppkurve vi hadde håpet på.

Til vår glede viser tallene likevel at salget av sykler og deler ligger på fjorårets rekordnivå, mens salget i den motoriserte sektor naturlig nok er gått en del tilbake, både på grunn av snefall og kulde over store deler av landet, og kanskje også delvis fordi vår nye, populære 100 cc Tempo motorsykel ble noe forsinket.

Også eksporten har vært meget tilfredsstillende, og ligger nær opp til fjorårets rekord.

Pr. 31. mai ligger vårt totalsalg ikke fullt 5 % under fjorårets salg.

Siden værforholdene over hele Norden var

så ugunstige for sykkelbransjen, finner vi resultatet hittil tilfredsstillende.

Vi ser fram til fortsatt god sykkel-sesong, og tror at mopedsalget vil ta seg opp nå når varmen er kommet, og sommerferiene begynner.

Når det gjelder sykler, har pågangen vært så sterk at vi for tiden er helt utsolgt for en rekke modeller, til tross for intensiv drift og høy produksjon. Vi må derfor, frem til sommerferien, regne med en viss leveringstid.

Også våre spesialsykler, som ergo-meter- og trenings sykler og mosjonette apparat, er sterkt i skuddet, og salget er økt meget.

Vår DBS Moulton minisykkel har vært så etterspurt at den i kortere tid har vært utgått fra lager.

Vi mener derfor at det fortsatt er realistisk å regne med en meget tilfredsstillende sesong i 1967.

Jonas B. Øglænd

Team work

For et par uker siden introduserte den kjente norske pianist Robert Levin to pianister i Fjernsynet. Begge var under 30 år — og var — etter hva Robert Levin sa — verdensberømte. De kjente hverandre godt, — var egentlig venner. — De hadde spilt piano for hverandre, — for å lære av hverandre, — men de hadde aldri spilt samtidig, for ikke å snakke om at de hadde spilt firhendig på ett og samme flygel. Robert Levin fikk dem til — for første gang i deres liv — å spille firhendig. — Og det hente i norsk fjernsyn! De hadde antagelig bare hatt noen timer å øve sammen. Men det de presterte ble for meg — og, håper jeg, for lytterne og seerne en musikkopplevelse. Det var spillet en presisjon og musikalsk innlevelse som var betagende. —

Det var et skoleeksempel på hva team work kan føre til når begge parter setter hele sin evne inn på å nå et stort resultat. —

Etterpå kom jeg til å tenke på at jeg for et halvt år — eller et år siden — så og hørte på hvordan den berømte rumenske dirigent Celebidache øvet inn

en symfonikonsert med et svensk orkester. Innøvingen gikk i tre eller fire sendinger før vi fikk høre den endelige konsert. — Det var Ravels "Bolero".

Det var facinerende å se og høre på hvordan denne verdensberømte dirigent utrettelig lot dem spille opp igjen og opp igjen den ene sats etter den andre — før han fikk det som han ville ha det. — Igjen og igjen arbeidet han med strykerne, med blåserne, med fløytistene, — med hver gruppe for seg — og innimellom med hele orkesteret samlet. — Han ville, — han måtte få orkesteret innspilt i de fineste nyanser. —

Og da så prøvene var forbi og konserten begynte, så og hørte vi en inspirerende dirigent med et inspirert orkester nå de store høyder etter et enormt slitsomt forarbeide. Det var et nytt, — et fantastisk skoleeksempel på **team work!** — Her var det vel opp til hundre personer i orkesteret, — kanskje flere, — men ikke én var overflødig. Alle hadde de en oppgave, — og hvis bare en sviktet — eller kom i utakt — eller ikke passet på, ville resultatet bli en fiasko. —

Det er nøyaktig det samme som er tilfelle i en virksomhet som vår.

Vårt firmas fremgang og vekst er ikke en en-manns jobb, — en ti-manns jobb — en hundre-manns jobb. — Den er i dag avhengig av en 1600-manns jobb — om et år eller to kanskje av en 1800-manns jobb.

Dette er sannheten om et team work som egentlig betyr å arbeide sammen i et lag hvor hver medarbeider er like viktig, — som en tambur og den fineste førstefiolinist i et orkester — eller en venstre half og en Eusebio i et fotballag.

Kunsten er — i en næringsvirksomhet — eller i et firma som vårt — å få alle ansatte til ikke bare å føle, men også til å forstå at enhver oppgave er like viktig for det endelige resultat, uansett om oppgaven måtte synes beskjeden

liten eller overhengig betydningsfull. — Og nettopp i denne forbindelse vil jeg gjerne understreke en linje av en prolog jeg skrev til vårt firmas 75-års dag:

"Ikke støt — ikke sår — ikke knel!"

— — —

Det er bare noen dager igjen til sommerferien. — Det første halvår av 1967 er snart forbi. — På tross av en lang, sur og kald vår, — hvis det vi har hatt overhodet kan kalles vår, har vårt firma som helhet hatt en markert fremgang sammenlignet med første halvår av 1966.

Jeg takker våre medarbeidere for utmerket samarbeide, — ja, for et fin-fint **Team Work** — og ønsker alle en riktig god og varm sommer.

Sigurd J. Øglænd

Ferie — og ny produksjonssesong

Vi hos Øglænd er et utmerket felles-instrument, hvorfra "fonene" kan nå oss alle.

Siden jeg sist møtte dere i disse spalter, har jeg hatt gleden av å møte mange av dere personlig, men ennå er det svært mange jeg ikke har hatt kontakt med.

Under Sykkelfabrikkens vårmøte i Stockholm fikk jeg gleden av å treffe våre distriktsrepresentanter der borte, samt noen av lederne for de faglige instanser vi har fornøyelsen av å samarbeide med der, — begge deler var veldig hyggelig. Det var spesielt hyggelig å få føle den grundighet våre svenske venner legger i det arbeide de utøver for oss.

På en snartur til U.S.A. nylig møtte jeg våre samarbeidspartnere der. — Po-

laris Industries, Inc., og Jack Winter, Inc. Begge er seriøst innstillet på å medvirke til at det samarbeide som er etablert mellom våre bedrifter, skal utvikle seg tilfredsstillende for begge parter.

Det har vært min lykke å få besøke U.S.A. en rekke ganger, flere enn 10, og til tross for dette er det likevel hver gang med stor spenning og forventning jeg reiser dit. Slik var det også denne gangen. U.S.A. er et stadig forundringens og fornyelsens land. Som så mange ganger før fikk jeg igjen føle dette. Detaljer i kjente bybilder var borte, og nye inntrykk strømmet på en, så å si fra alle hold, og mer enn noen gang tidligere la jeg merke til et fenomen som lenge har imponert meg — en relativ prisstabilitet. Mange ting har faktisk ligget på nesten samme prisnivå siden jeg

kom til U.S.A. første gang for 20 år siden. En vanlig frokost med et egg, ristet brød, kaffe, smør, marmelade og et glass juice kostet nå som den gang ca. \$ 1.-.

3 hvite skjorter av førsteklases kvaliteten kostet nå som før tilsammen ca. \$ 10.-.

Et hypermoderne hus, ca. 140 m² gulvflate på ett gulv, 3 soveværelser, 2 badrom, sentraloppvarming, og kjøkken med alle finesser, bygget for innflytting i vår hadde uten tomt kostet \$ 16 600.-.

Kjøpekraften der borte synes stadig å øke, mens pengeverdien ligger relativt konstant. Dette forhold kan ikke unngå å forundre en, eller rent ut sagt imponere, når vi tenker på den uhyggelige inflasjonssirkel vi er inne i her hjemme. Det aller mest betenkelige i vår situasjon synes jeg er det forhold at mange politisk ansvarlige, eller representanter for det aktive næringsliv, inklusive ansatte og bedriftsledere, mer og mer synes å slå seg til ro med at inflasjon er en automatisme som er skjebnebestemt og uunngåelig. Dette er en veldig farlig oppfatning, og spesielt nå når vi nettopp har gjort avtale om store tolljusteringer innen rammen av den såkalte Kennedy-runden. — Dette innebærer i korthet at vi selv med U.S.A., får 50 % reduksjon i tollsatser på industriprodukter i løpet av de neste 5 år.

Fortsetter vi i vårt land med den inflasjonstakt vi har hatt i den siste generasjon, har vi snart nådd et prisnivå som ligger betydelig over de Forenede Staters, og det kan innebære en helt ny situasjon for vårt næringsliv, en situasjon som vi kommer til å måtte ytterst beklage.

Våren kom sent i år. Sommeren så

nesten ut til å utebli, men nettopp nu synes det å ha svinget over, og værmelding i dag lød: Solgangsbris og pent vær, helt fra Sørlandet til Nordmøre, og ellers stort sett pent vær over hele landet.

Vi gleder oss nu alle til å få nyte noen uker i frihet og ferieaktivitet, i den form som den enkelte av oss måtte foretrekke.

Ferien er en viktig tid for oss alle — det er jo i denne tiden, mer enn noen annen tid på året, at vi bygger opp den sjelelige harmoni og alminnelige fysiske forfatning som vi arbeider på resten av året.

Vi hos Øglænd, kan alle glede oss over at vi har fått medvirke til et alminnelig godt arbeidsresultat i den sesongen vi så å si slutter av nu ved overgangen til ferietiden. Vi har fått omsatt de varer vi hadde klart å produsere, og vi har gleden av å kunne gjøre forberedelser til en ny produksjonssesong i forvisning om at denne vil bli tilfredsstillende.

I forretningene er det normalt salg som igjen indikerer at vi har en alminnelig god kjøpekraft her i landet, og at vi klarer å tilby varene på en måte som kundene både pris-, kvalitets- og typemessig finner akseptable.

Til slutt vil jeg ønske dere alle en hyggelig og god ferie, hvor dere måtte velge å tilbringe denne, og velkommen til tilbake til en aktivitet hvor hver og en av oss bidrar til å skape hva vi kaller vårt nasjonalprodukt. Det er størrelsen av dette som vår velstandsutvikling er avhengig av, og som indikerer vår materielle utvikling som en nasjon totalt. På samme måte indikerer vårt bidrag til dette fellesprodukt hva vår egen livskraft og stabilitet er.

Martin T. Tveit

6000 prøveplagg bare i hovedkolleksjonene!

VI BESØKER
PRØVEAVDELINGEN I
MANUFAKTURENGROS

*T. v.: Astrid Soldal og reisende
Martin Dyvik studerer en av de
nye morgenkåpene han skal ha
med seg ut.*

Denne artikkelen kom i grunnen i stand da prøveavdelingen i manufakturengrosen på forsommeren flyttet, og overtok lokalene som reklameavdelingen og dekorasjonsavdelingen hadde hatt sammen.

«Jeg kan ikke forstå en slik sløsing med plassen i huset» var det en som sa, — «den lille avdelingen måtte da kunne greie seg med atskillig mindre lokaler».

«Du vet ikke hva du snakker om», sa en annen, — «er du f. eks. klar over at prøveavdelingen to ganger i året utarbeider komplette kolleksjoner for våre 11 engrosreisende, og at disse kolleksjonene hver vår og høst totalt består av ca. 3000 prøveplagg?»

Det visste ikke vedkommende. Og det visste forsåvidt heller ikke vi. Men replekkvekslingen førte oss på et nysgjerrig besøk til Astrid Soldal som leder denne avdelingen.

«Vel», sier Astrid, «det er vel gjerne mange som har den samme oppfatningen, og som mener at det da må være fort gjort å raske sammen noen prøver.»

«Men så enkelt er det altså ikke?»

«På ingen måte, og hvis man tenker seg litt om vil det vel også være umiddelbart klart at arbeidet med de prøvene som våre reisende skal selge etter, det arbeidet må være preget av en pinlig nøyaktighet.»

«Men før vi ser på den samlede kolleksjon, skal vi forsøke å klarlegge hvordan en ny vare blir gjort klar for kolleksjonskufferten?»

«La oss da ta denne jumperen som et eksempel. Når den kjøpes inn bestiller våre innkjøpere samtidig 12 prøveplagg — ett for hver av de reisende og ett for prøveavdelingen selv. Samtidig bestiller man også stoffprøver for de andre farver

vi har bestilt. Vi får kopi av kjøpeordren, der samtlige opplysninger om jumperen er ført opp, og der kalkulatøren også har ført opp engrosprisen. Samtidig mottar vi de 12 prøveplaggene.

Så er det vår oppgave å forsyne prøven med absolutt alle nødvendige opplysninger, — for det er denne prøven våre reisende skal selge etter. For det første fyller vi ut et kort der jumperen har fått vårt eget lagernummer, hvor størrelsene er ført opp, hvor engrosprisen er notert, og hvor leveringstid er anmerket. Vi må også passe på at prøveplagget er merket med størrelse, fordi f. eks. størrelse 36 ikke nødvendigvis er den samme for de forskjellige produsenter. Vi må få med varens kvalitet, og hvordan den er pakket. Den reisende skal kunne finne *alle* opplysninger på prøveplagget. Det har han krav på.

Når det gjelder strikkevarer — som med vår jumper — må vi også lage farveutklipp, som viser hvilke andre farver plagget kan leveres i, altså utenom den farven som prøveplagget har. Dette gjøres litt annerledes for kjoler og bluser, der vi lager egne kataloger med farveprøver.»

«Og alt dette skal gjøres med 3 000 plagg for samtlige kolleksjoner?»

«Ja, vi kan si at de reisende drar ut med en ny hovedkolleksjon to ganger i året, — i midten av oktober har de med kolleksjonen for neste vår, og i mars reiser de ut med de nye varene for kommende høst. — Jeg vil tro at vi for høstturen lager ferdig prøver noenlunde slik: 800 kjoler, 800 bluser, 600 strikkevareplagg, 500 nattøy og 500 badedrakter. Det samme for vårturen, bortsett fra at vi da bytter badedraktene ut med tilsvarende mengder skjjerf, votter etc. — Dette er bare anslagsvise tall, det kommer også andre ting til, så om vi skulle

Over: — Reidun Rege syr "opplysningslapp" på prøveplagget.

Under: — Seksjonssjef Gustav Eikeskog kommer med nye varer som skal sendes til de reisende.

være like pinlig nøyaktige i en slik oppgave som i vårt arbeide ellers, måtte vi nok enda høyere med totaltallene.

Når alle prøveplaggene har fått sine opplysninger ajourført, blir de fordelt på de reisende — etterat vi har montert kjoler og bluser og den slags på hengere.»

«Og så skal dere pakke 20 kufferter for hver av de 11 reisende?»

«Nei, det gjør de reisende selv!»

«Men finnes det noen mann som kan pakke 300 plagg fornuftig og plasssparende?»

«Våre reisende kan. De har en fantastisk rutine. Jeg trenger ikke nevne navn, men det er spesielt en av våre reisende som er rene ekspertene. Når vi pakker ut hans kufferter etter en månedlang tur, er det nesten som den ikke skulle ha vært pakket i det hele tatt i mellomtiden, selv om vi vet at plaggene har vært ute av kufferten hundrevis av ganger i mellomtiden!»

«Så dere har altså to virkelige store sesonger hvert år?»

«Ja, når det gjelder hovedkolleksjonene med de nye artiklene, men vi har ytterligere to topper hver sommer og hver jul, når kolleksjonene med lager- og stabelvarer skal ajourføres og fornyes. Når den reisende f. eks. kommer hjem til sommerferie, skal vi fornye kuffertene for neste tur som starter i august. Vi får ajourførte lister med de varer som skal med på neste tur, vi skal korrigere alle prøveopplysninger i henhold til lageroppgavene, slik at kolleksjonen virkelig dekker lagrene i Sandnes.»

«Men la oss si at det kommer inn en helt ny vare mens de reisende er ute — hva så?»

T. h.: Astrid Soldal og reisende Toralv Ravndal pakker ut koffertene etter endt tur.

«Det hender nesten hver eneste dag — fra en eller flere av avdelingene. Og jeg tror vi kan si at våre reisende et par ganger i uken får tilsendt nye prøver.»

«Vil det si at de har dobbelt så stor kolleksjon med seg hjem?»

«Nei, slett ikke. Det er jo også stadig artikler som går ut.»

«Men dere har selv ingen direkte kontakt med kundene her i avdelingen?»

«Joda, det har vi. Hvis en kunde trenger spesielle varer før vår reisende kommer på besøk, eller etterat han har vært der, så henvender kunden seg ofte til oss med forespørsler. Vi går da gjennom den aktuelle "ekstrakolleksjonen" som vi alltid har, og setter opp tilbud etter denne.»

«Hvor mange er dere egentlig som arbeider i denne avdelingen?»

«Til daglig er det *Reidun Rege* og jeg, men jeg har fast avtale med to husmødre, som er innstilt på å hoppe inn på timen når det er riktig travelt. Dessuten får vi hjelp fra andre avdelinger i huset også når dette er nødvendig. I de mest hektiske periodene er vi nok til sine tider både 5 og 6 i virksomhet med kolleksjonene.»

«Menneskelige feil av og til når presset er sterkest?»

«Jeg kan ikke huske det. Og vi har ikke *lov* å gjøre feil. Pinlig nøyaktighet må være kravet. Tenk f. eks. om vi på en prøve skulle glemme å føre på den fastsatte leveringstiden i august. Uten en slik anmerkning ville den reisende naturlig selge plagget som lagervare, og da

kan man selv tenke seg reaksjonen hos kunden når han *senere* fikk oppgitt den riktige leveringstiden som kanskje lå et par måneder frem i tiden. Nøyaktighet i minste detalj er livsviktig i denne avdelingen.»

— — —
Det var hva Astrid Soldal kunne fortelle om den viktige prøveavdelingen. Selv om ikke denne artikkelen gjør krav på å gi et fyldestgjørende bilde av det omfattende og detaljrike arbeidet som ligger bak de sirlig pakke kolleksjonskuffertene, så har den forhåpentlig gitt leserne et klart inntrykk at at det ikke "bare er å raske sammen noen prøver i en fart mens den reisende venter med sine kufferter".

Olaf Myklatun er klar.

God

tur!

14000 kroner til 20 nye stipendiater

«VI ØNSKER FLERE SØKERE
HJERTELIG VELKOMMEN», SIER
KOMITEFORMANN SKARUNG

— — —
20 av bedriftens medarbeidere ble den 16. mai tildelt firmastipendier med til sammen ca. 14 000 kroner. Stipendiatene fordeler seg med 16 på sykkelavdelingen og 4 på tekstilavdelingen. — Stipendiene ble delt ut ved en enkel tilstelning i sykkelfabrikkens spisesal. Heller ikke i år ble hele beløpet som firmaet hadde stilt til disposisjon for stipendier utdelt på grunn av mangel på søkere som tilfredstilte betingelsene for stipendietil- delingen.

— — —
Stipendiekomiteens formann, Reidar Skarung, sa at bedriften ikke var glad over å spare disse pengene, og han håpet at det neste år ble mulig å dele ut hele beløpet. Skarung påpekte videre at det var hyggelig at det blant årets stipendia- ter også var to kvinner. De er ikke de første kvinnelige stipendiatene, men våre kvinnelige ansatte har ikke fått mange stipendier, simpelthen fordi det er så få som har søkt.

Det er en gruppe stipendiater som er klart den største, nemlig medarbeidere som ønsker å ta teknisk assistentkurs ved Sandnes Yrkesskole, noe som ikke minst sykkelavdelingens ledelse setter stor pris på.

Stipendiene ble delt ut av adm. dir.

Martin T. Tveit som uttrykte sin glede over å få være til stede ved en slik spesiell anledning. I en kort tale til stipendiatene sa han bl. a.: «Vi har alle i oss et behov for å få en større forståelse og innsikt i de ting vi arbeider med. Ved å tilegne seg kunnskaper bygger man opp et rikere og bedre liv. På denne måten får man selv en personlig tilfredsstillelse, og vår aktivitet vil bli til større gagn for det samfunn vi alle tar del i. All ekspansjon, teknisk og menneskelig, er basert på kunnskap.

Bedriften har behov for spesialutdannede medarbeidere, dette gir oss muligheter for å ta opp nye arbeidsmetoder og bedre teknikk. Vi må aldri akseptere at vi har nådd til veis ende, det vil stadig komme noe nytt. Det eneste som er sikkert er at alt vil forandre seg. Enkeltpersoner vil hjelpe seg selv og sine omgivelser dersom de innser dette forhold.»

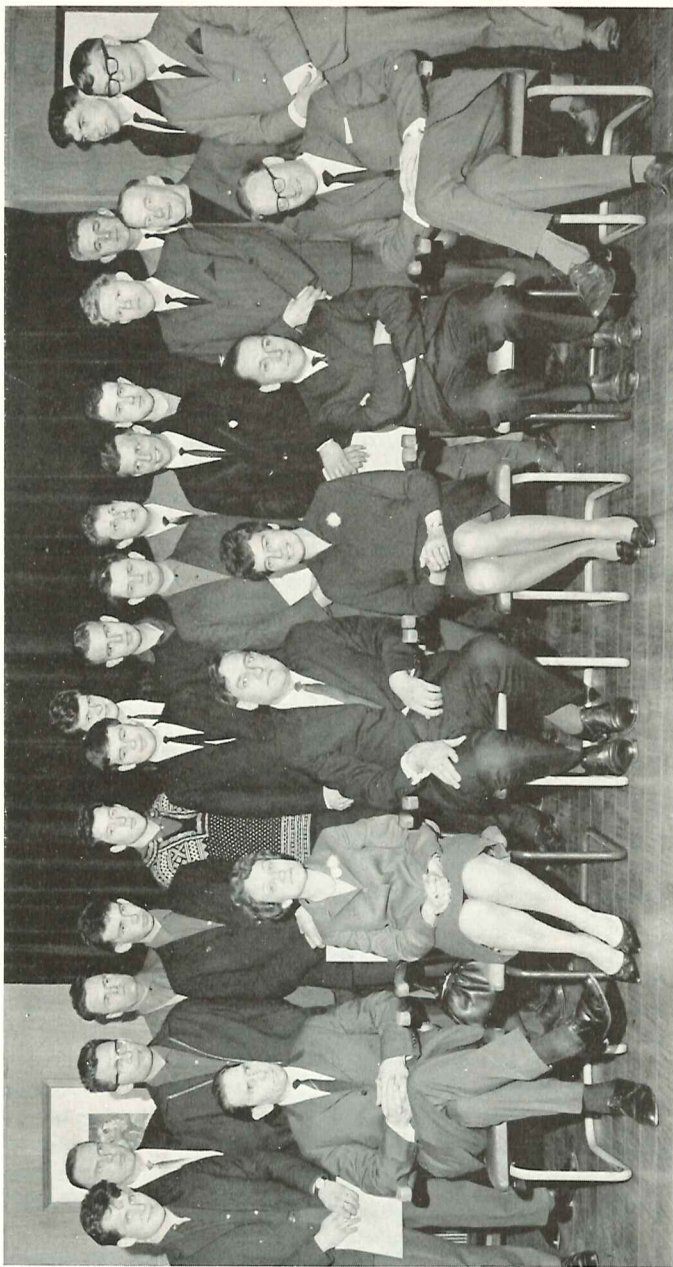
Dir. Tveit sluttet med å si: «Bedriften er glad for og stolt over at så mange søker om stipendier. Det er den slags initiativ, det er denne innstilling som er en forutsetning for at vi skal kunne holde oppe produksjonen.»

Vi hadde en liten samtale med Skarung etter stipendieutdelingen.

«Er du fornøyd med søkerantallet?»

«Når firmaet kommer med et slikt enestående tilbud, er det litt trist at det ikke er flere søkere som er kvalifisert til stipend. Vi ville så gjerne dele ut hele beløpet som firmaet har stilt til disposisjon.»

«Hvorfor er det ikke flere som søker?»

Årets stipendiater, fotografert sammen med adm. dir. Tveit og stipendiekomiteen. Foran de to kvinnelige stipendiatene Marie Hognestad og Lilly Skjægstad. — Bak f. v.: Svein Eikeskog, Morten Lea, Arne Sele, Tom Handeland, Gunstein Næse, Richard Ditlefsen, Jarle Eide, Asbjørn Watland, Jobs. Anda, Asbjørn Årrestad, Gunnar Sandved, Thorstein Norheim, Arne Hopland, Hans Sebo, Kjell Skjæveland og Lars Folkedal.

«Det er vanskelig å si. Det kan hende at de ansatte ikke er riktig fortrolig med betingelsene. Ikke riktig vet hva en kan søke stipend om, eller hvordan de skal gå fram når de skal søke. Til dem vil jeg gjerne få si at jeg ville være takknemlig om de kom for å få råd og veiledning hos meg.

Jeg håper at det vil være flere søkere neste år — også fra tekstilavdelingen — og er det noe dere er usikre på, så kom og spør!», sier Skarung til slutt.

Følgende fikk stipend:

Thorstein Norheim fikk 4000 kroner til utdanning ved Stavanger elementærtekniske skole (maskinlinjen).

Til driftsteknisk assistentkurs ved Sandnes Yrkesskole fikk Morten Lea 750 kroner. Til det samme kurset fikk følgende 500 kroner: — Asbjørn Watland, Johannes Anda, Jarle Eide, Gunnar Sandved, Richard Ditlefsen, Gunstein Næse, Arne Sele, Asbjørn Årrestad og Hans Sæbø.

Svein Magne Eikeskog fikk 600 kroner til utdanning på elektrikerlinjen ved Sandnes Yrkesskole.

Lars Folkedal og Arne Hopland fikk 500 kroner hver til teknisk assistentkurs ved Sandnes Yrkesskole.

Lilly Skjægstad, Marie Hognestad og Alf Magnar Antonsen fikk hver 400 kroner til maskinskrivningskurs.

Til arbeids- og språkstudier i Tyskland fikk Terje Sanne 1500 kroner.

Kjell Skjæveland fikk 750 kroner og Tom Handeland 500 kroner til korrespondansekurs ved N.K.I.-skolen.

4000
ergometerkilometer
på 3 måneder!

Da 34 000-tonneren m/s "Kollgeir" av Oslo i mai kom til Stavanger fra Australia, fikk sykkelfabrikken sendende en ergometersykekel som etter sjøsprøyt og saltråk på åpent dekk skulle fikses opp. Samtidig ble en ny sykkel levert til båten.

Kilometertelleren på den "gamle" sykkelkelen viste da hele 4 000 registrerte kilometer — et ganske formidabelt tall.

Enda mer imponerende ble tallet da det ved besøk ombord viste seg at sykkelkelen bare hadde vært i bruk i snau tre måneder, på tur fra Australia til Norge.

Kapteinen kunne da også fortelle at ergometersykkelen var blitt så populær ombord at mannskapet nesten sto i kø for å prøve seg. Av et samlet mannskap på 33 mann hadde hele 25 tatt Turplaketten i løpet av 3 måneder. Det vil igjen si at hver av dem hadde syklet minimum 150 kilometer!

«Vi monterte sykkelkelen i atterkanten på dekket», sa kapteinen, — «og i de varme farvann vi har trafikkert ble det svett ut ganske mange liter vann under tropehimmelen. En fin avkobling — som også syntes å gi meget god kondisjon ved regelmessig bruk.»

Da "Kollgeir" stakk til sjøs igjen hadde den en ny sykkel montert på atterdekket. Den gamle ble etter overhaling sendt til rederen Odd Berg, — for plassering ombord i en ammen av rederiets båter.

Husker du karbidlykten?

de amerikanske SOLAR-lyktene med grønt vindu til høyre og rødt til venstre. De var også utstyrt med en linse for å samle lyset fra acetylenbrenneren i en kraftig stråle framover.

Glasslinsen fra karbidlykten brukte vi gutter som "Brennlass" og med dette satte vi i skoletimene fyr på tekstilstnorer som vi fant på fyllingen utenfor Ullvaren. Disse "Vågareimene" brant stille med liten glo, men med en intens luktuvtvikling. Det var ikke rart at læreren vår reagerte ekstra kraftig når klasserommet begynte å lukte virkelig brent.

Karbidlykten trengte ekstra pass og forsiktighet. Åpnet vi opp for meget på vannkranen ble flammen så høy at den slo ut av hullene i ventilasjonstoppen. Når lykten skulle settes vekk for sommeren måtte den gjøres ren. Ble brenndysene tette måtte de stikkes opp, helst burde det settes inn en ny brenner.

Da de elektriske batterilyktene kom på markedet i 30 årene ble det liten eller ingen etterspørsel etter karbidlykten.

Det gikk nesten to år før vårt bedriftsmuseum fikk sin første karbidlykt (se bildet). Den er en gave fra Kristian Grønnsberg på Konfeksjonsfabrikken. — Han har i sin tid fått den av John Antonsen i Presseriet.

J. Ø-S.

Egen fysioterapeut i full stilling

Firmaet har i disse dager ansatt egen fysioterapeut i full stilling. Det er 37 år gamle Tore Benjaminsen, — som kommer fra Dalen off. skole for Blinde i Trondheim, og som skal begynne hos oss i skiftet september/oktober.

Personalsjef Leif Bjaanes forteller at den nye stillingen ble opprettet etterat man ved en analysering av sykdomsfraværet blant de ansatte, fant ut at en stor del av fraværet skyldtes ting som myalgi, ichias, lumbago — og andre belastnings-sykdommer.

Med en egen fysioterapeut i firmaet regner vi med hurtigere å kunne hjelpe disse menneskene tilbake til full arbeidsförlighet, ved siden av at Benjaminsen også i stor utstrekning vil være opptatt med rent forebyggende arbeide. Han vil kunne avdekke eventuelle uheldige arbeidsmetoder, og rettlede rasjonalisering av egne krefter. De fleste av oss vet nemlig erfaringsmessig svært lite selv om disse faktorer.

Den nye fysioterapeuten skal i første omgang få kontor og behandlingsrom i Erling Skjalgssonsgate, vegg i vegg med

utstyrsavdelingens nye spesialforretning for gulvbelegg — i de lokalene sykkel-fabrikken tidligere brukte til kursvirksomhet. Men på litt lengre sikt er det forutsetningen at den nye avdelingen skal ligge i den nye fabrikk-konsentrasjonen i Vågenområdet.

«Vil vi også kunne dra nytte av fysioterapeuten i en aktivisering av f. eks. mosjon på arbeidsplassen?»

«Mulighetene skulle i hvert fall være der. Benjaminsen har bl. a. gjennomgått Statens Gymnastikkskole, han har drevet aktivt idrettsarbeide i Trondheim, og vil vel også føle at en aktivisering av bedriftsidretten vil høre naturlig inn under hans arbeidsfelt.»

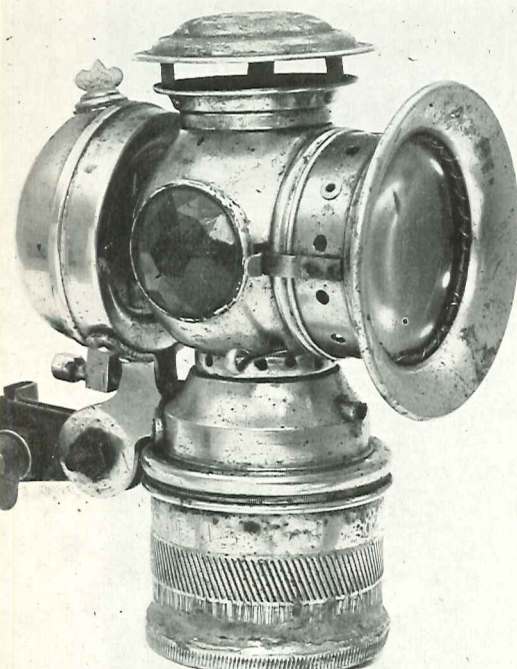
Vi ville i første omgang bare gjerne orientere om den nye stillingen. Benjaminsen vil etter hvert komme i kontakt med en rekke av våre ansatte, og vi skal senere komme tilbake med en reportasje når den nye fysioterapeuten er kommet i virksomhet i firmaet.

Av barnemunn

Fra Johan Irgens i Bergen har vi fått et hyggelig brev, der han forteller en fornøyelig liten historie:

For en tid siden kjøpte jeg en av Deres ergometersykler. En lørdag aften var vi barnevakter, og mitt lille barnebarn på 4 år lå i sengen med sin mormor, mens jeg hadde meg en herlig sykkeltur på vårt soveværelse.

Den lille lå og så på meg, og plutselig kom det: «Ikke sant mormor, at når morfar kan sykle så skal han vel få forhjul også på sykkel sin?!»

Det var et stort framskritt da karbidlykten kom i bruk etter hundreårsskiftet. Før den tid ble det på sykkelene nyttet oljelamper, med disse kunne syklistene bli sett, men de ga ikke nok lys til at syklisten selv kunne se veien hvor han skulle kjøre.

Med karbidlykten var det annerledes, den ga virkelig kjørelys.

Det er ikke mange i dag som kan huske at lyktens nederste beholder ble fylt med calciumkarbid og at en liten krane åpnet for vannet som var påfylt den øverste beholder. Når vannet dryppet ned i calciumkarbiden så kom acetylenutviklingen i gang. Acetylen er en brennbar gass som brenner med en klar flamme og gir liten sotutvikling.

De mest populære karbidlyktene var

Takk for oppmerksomheten:

Arveprinsen fikk Donald Duck

Dagens lille solskinnshistorie henter vi fra Nederland, og det er disponert Johan Erland fra Bryne — sykkelavdelingens forhandler gjennom mange år — som har fortalt den.

Det hadde seg slik at Erland og noen forretningsforbindelser var i Haag da Kronprins Beatrix og hennes gemal, prins Claus, fikk sin første sønn i vår, arveprins Willem-Alexander.

Den nye arveprinsen var da sannelig verd en sykkel, tenkte Erland. — Raskt og effektivt fikk han sørget for at en

”Donald Duck” trehjulsykkkel ble sendt med fly fra Norge.

Sykkelen ble overrakt kronprinsessens sekretær utenfor Drakensteyn slott med all mulig høytidelig seremoniell, og det hele ble slått stort opp i avisene — og gjennom direkte intervjuer i fjernsynet.

Fra Drakensteyn slott kom det senere offisielt takkebrev, der sekretær M. C. C. Wijnen på vegne av de stolte foreldrene takket for den vakre gaven. — ”Uten tvil vil trehjulsykkelen gi prins Willem-Alexander mye moro og glede når han blir stor nok til å bruke den”, het det bl. a. i brevet.

Vedlagt fulgte også takkebrev fra de kongelige foreldre, med portrett av arveprinsen. I brevet het det i norsk oversettelse:

”Vi takker Dem hjertelig for den vakre gaven som vi mottok i forbindelse med vår sønns fødsel. Vi har gledet oss over og satt stor pris på den måten De har vist Deres oppmerksomhet på.”

En riktig fartsbåge med sting og ax til tusen

De valgte alle DBS

Vår distriktsrepresentant, Rune Holm, Sundsvall i Sverige, har med en viss stolthet sendt oss et utklipp fra Sundsvalls Tidning, der vi fant gjengitt dette bildet.

Vi mottok unektelig også bildet med en viss stolthet — for det viser nemlig syv gutter fra en og samme skoleklasse, som alle valgte vår moped da de skulle ha ”en riktig fartbåge med sting och ax til tusen”.

Guttene er fra venstre: Per Olof Östman, Håkon Sundman, Bo Lundahl, Ulf Holm, Peter Boström, Ulf Gunnarsson og Anders Östman.

WIJ ZEGGEN U VAN HARTE DANK
VOOR HET MOOIE CADEAU, DAT
WIJ BIJ DE GEBORTE VAN ONZE
ZOOON MOCHTEN ONTVANGEN.

WIJ HEBBEN DE HARTELIJKE
WIJZE, WAAROP U VAN UW
BELANGSTELLING HEEFT WILLEN
DOEN BLIJKEN, ZEER OP PRIJS
GESTELD.

Boström
Claus

DRAKENSTEYN

jeg og mitt arbeid

klippordre, arbeidslapper, buntsedler o. l. — frem til ferdig etikett.»

«Det må da bli en hærskare av forskjellige leverandører til en så allsidig levering?»

«Det er riktig, men en av grunnene til at vi har forsøkt å sentralisere innkjøpene er nettopp for at vi derved lettere kan konsentrere oss om færre og større leverandører, slik at vi kan sette opp kontrakter med uttak gjennom året. Det er neppe noen andre bransjer som har så store prisvarianter når det gjelder uttak i kvantum, som nettopp de bransjer vi er borti i rekvisitaavdelingen. Når vi samlet kan foreta 2-3 store innkjøp i løpet av året så faller det mye rimeligere for oss enn om 3 eller 4 mann innen huset skulle foreta tallrike småbestillinger hver på sin kant.»

«Interessant jobb?»

«Absolutt. Jeg kommer i kontakt med en masse mennesker, og jeg liker å omgås andre, å se nye ansikter og knytte nye bekjentskap. Jeg synes det virker stimulerende for arbeidsgleden, og jeg tror det er utviklende for en selv.»

«Også utenfor firmaet?»

«Nei, når jeg er fri liker jeg best å koble av i det stille. Jeg er i grunnen en hjemmets mann, og etterat jeg fikk eget hus har jeg aldri hatt fritidsproblemer. Den fineste avkoblingen synes jeg er å få skifte på meg noen gamle klær, og så gå og stelle i hagen. — Ellers er jeg svært glad i naturen. Jeg tror ikke jeg ville finne avkobling på Mallorca — men jeg synes jeg blir et nytt menneske

På sykkelfabrikken i Vågenområdet, i presseavdelingen, finner vi Alf Thu, som nå har vært i firmaet i 30 år, først en del år som montør, og siden 1946 i presseavdelingen.

Den pressen Thu betjener er den største senterpressen i avdelingen, med et trykk på 200 tonn. I øyeblikket er han i ferd med å plane trommelskåler.

«Det er ikke bare trommelskåler du arbeider med.»

«Nei, det er mange forskjellige ting som trenger en ekstra kraftig dunk», ler Thu. — «Du skulle vært her når vi holder på med kjedekassene. Da arbeider vi fra mann til mann, og gjør en kjedekasse fiks ferdig fra plate til produkt i løpet av bare 19 sekunder.»

«Det var et fikst gripeverktøy du benytter?»

«Ja, det er en kraftig magnet som gjør det mulig å arbeide sikkert selv i stor fart. Jeg tror mange fingrer hadde vært spart om det apparatet hadde vært oppfunnet tidligere.»

«Det hender ikke så mange ulykker ved pressene?»

«Nei, jeg tror vi kan si at ulykkene i denne avdelingen faktisk er eliminert. — Bare se her.»

Han viser oss sikkerhetsutløsningen ved trykknappen som ikke lar seg utløse

etter å ha sittet alene på en fjellnabbe noen timer. Jeg tror det gir en nødvendig sinnsbalanse i dagens hektiske aktivitet i arbeidslivet.»

bare ved en tilfeldig, ubevisst berøring.

«Spiller du trekkspill ennå i fritiden?»

«Ja, kona og jeg spiller og synger, hun på piano eller gitar, og jeg på trekkspill, og så synger vi gjerne duetter på møtene i Indremisjonen. Sommerferiene tilbringer vi på Sørlandet i en campingleir ved Skagen, der Indremisjonen driver møtevirksomhet. Møtene holdes i et stort telt eller i friluft, og vi kombinerer så med litt bading og en del turer. Skulle du komme til de kanter er du hjertelig velkommen til møtene våre.»

«Reiser dere hele familien?»

«Ja, vi tar bilen sammen med de to barna og kjører ned hver sommer. Det er hver gang en like stor opplevelse. Men før du går er det en ting jeg gjerne ville du skulle ta med. Dere som arbeider på den "gamle" sykkelfabrikken har vært på besøk her hos oss og sett hvordan vi har det, men ingen her har fått anledning til å se alt det nye som er kommet i Solaveien. Jeg tror de fleste av oss er enige om at vi gjerne skulle kommet på besøk.»

Et ønske vi så gjerne bringer videre.

Fin førsteunde i PØK-prosjektet

I forrige nummer av **Vi** (nr. 50 — side 16) fortalte vi om PØK-prosjektet, som vi svært forenklet kan si er et rasjonaliseringsopplegg for verktøy- og vedlikeholdsavdelingene i sykkelavdelingen. Og som er kommet i stand gjennom et intimt samarbeide med Polaris og Kverneland.

Som man vil huske skal prosjektet gå over ca. halvannet år, men 14. juni hadde man gjort seg ferdig med første del, som avsluttende eksamen for grunnkurs i MTM, MTM 2, NMS og datakonstruksjon. I denne anledning ble det arrangert en sammenkomst i Hotel Sverre, med utdeling av diplomer til deltakerne fra de tre bedrifter.

Alv Tengs-Pedersen, som er prosjektleder i vårt firma, hilste i en kort tale fra MTM-selskapet, og sa at man i administrasjonen her så det naturlig at det første større samarbeide mellom for-

skjellige bedrifter skjedde nettopp her i Rogaland. Han sa at grunnkurset nå er avsluttet, men presiserte samtidig at vi ikke er kommet lenger enn ut av startgropene i selve det totale PØK-prosjekt. Deltakerne har vist en usedvanlig stor interesse og et imponerende pågangsmot, og har skaffet seg en god bakgrunn for et vellykket resultat i det store prosjektet.

Sjefskonsulent van der Lechte fra Nederland delte ut diplomene, og understreket i en kort tale at verktøy- og vedlikeholdsavdelingene i industrien blir stadig viktigere etter hvert som maskinene blir mer og mer automatisert. I dag har vi maskiner som alene lager et ferdig bilchassis ut av en plate, men vi har gjerne 12 vedlikeholdsarbeidere som holder denne maskinen i sving.

Van der Lechte var stolt av PØK-prosjektet, fordi det forteller at det går an

T. h.: Sigbjørn Haugland mottar diplom av van der Lechte.

å samarbeide, og at det går godt. Han fortalte samtidig at dette samarbeidet hadde vakt oppmerksomhet ikke bare i landet forøvrig, men også i Sverige — og at det til og med var omtalt i amerikanske fagtidsskrifter.

Van der Lechte berømmet også deltakernes interesse og energi.

«Vi vet», sa han, «— av tidligere erfaring, at vi på disse kursene gjennomsnittlig har en strykeprosent på 10-15. Her har alle klart seg gjennom eksamen — og alle har klart seg godt.»

Arthur Henriksen i vår egen rasjonaliseringsavdeling takket til slutt på vegne av kursdeltakerne.

Ø-Skytterne:

Igjen til topps i Flintestevnet

Skyttergruppen i Ø-Sport gjør det fremdeles skarpt. Neste år kan gruppen feire 30 års jubileum, og det er en ganske anseelig pokalrekke som er vunnet på disse årene. Formann nå er Karles Mauritzen, som har vært med fra starten, og som personlig har vært med på å vinne ikke så få av pokalene.

I årets Flintestevne gikk våre gutter til topps for annet år på rad som beste tremanns-lag — 13 poeng foran neste lag. En imponerende prestasjon når vi vet at 156 deltakere var med, og at 33 bedrifter stilte med tremanns-lag. Vårt tremanns-

lag besto av Olav Skjæveland (270 poeng), Karles Mauritzen (265) og Olaf Nilsen (262).

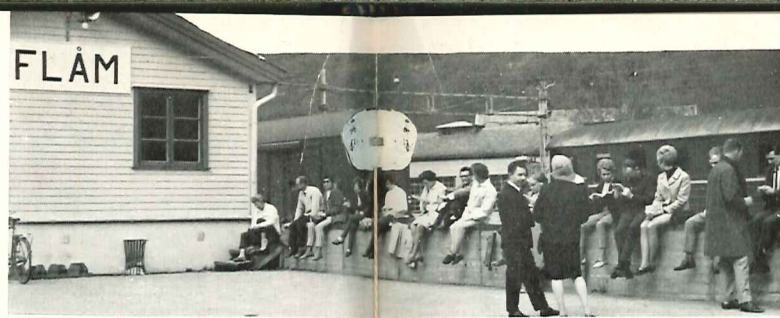
Ved Forus Fly-miniaturskytterstevne for femmanns-lag, fikk Ø-Sport annenplassen med 1268 poeng, 10 poeng bak arrangøren som selv vant. 14 bedrifter stilte lag til dette stevnet.

Ellers har Ø-skytterne deltatt i en korrespondanseskyting for beste femmanns-lag i Norge. Denne konkurransen er ikke avsluttet ennå, men med samlet 1315 poeng skulle det ligge godt an for en meget fin plassering. *Sve-Ha.*

Våre deltakere i PØK-prosjektet:
Foran fra venstre:
Arne W. Jacobsen,
Johs. Anda,
Arthur Henriksen,
Morres Sørensen,
prosjektleder
Alv Tengs-Pedersen.
Bak fra venstre:
Kåre Korneliussen,
Børge Aase,
Sigbjørn Haugland,
Thor Andreassen
og personalsjef
Leif Bjaanes.

Pinseturen 1967

Årets store pinsetur gikk med skoleskipet "Gann" til Sognefjorden, og varte tre hele dager til ende. For de om lag 200 deltakerne ble turen et fascinerende møte med Vestlandets mest maleriske fjord, og i mai-solen ble det også rikelig anledning til deilig avslapping på dekk.

Nytt håndball-lag med fine takter

Foran f. v.: Karin Auestad, Anny Skjeveland, Dagmar Sørbø. Bak f. v.: Aud Valvatne, Mary Skavhaug, Oddbjørg Ravndal, Bjørg Grøtteland, Gjertrud Nøtland.

I en nyopprettet bedriftsserie for damehåndball har vi i de siste månedene sett et lag fra vårt firma dominere ganske sterkt på resultatlistene, og etter halvspilt serie før ferien ligger våre damer på en fin førsteplass på tabellen.

Det er Oscar Hagen i konfeksjonsfabrikken som har æren for denne plutselige og gledelige suksess, og vi har bedt ham fortelle litt om hvordan det hele begynte:

«Propagandakomiteen for håndball la i mars i år opp til en prøveturnering over tre dager. Det meldte seg i alt 5 lag. Hos oss var det Oddbjørg Ravndal som fikk samlet 13-14 interesserte. Bortsett fra Oddbjørg var det ingen av dem som hadde prøvd seg før, og de fikk bare to treningskvelder før turneringen.»

«Og hvordan greidde våre damer seg der?»

«Det tegnet til toppsuksess. Foran siste

kampene ledet de overlegent, to poeng og hele 15 mål foran neste lag. Men derved trodde de at de hadde vunnet på forhånd. De tok for lett på oppgaven. Det ble 4-3 tap, og da annenmann samtidig slo sin motstander med hele 14-1 — gikk altså en "sikker" førsteplass fløyten.»

«Men interessen ble ikke drept?»

«Nei, tvertimot. Bakslaget viste seg å være en nyttig lærepenge, og damene gikk med liv og glød inn for en systematisk trening. Jeg vil gjerne her også understreke den enestående imøtekommenheten vi møtte fra firmaets side. Vi fikk lage oppmerket bane på asfalten utenfor konfeksjonsfabrikken, — vi fikk våre fagfolk til å lage to mål for oss, og vi fikk midler til drakter. Uten den velvilje vi møtte fra alle kanter, ville vel nok også tanken vært dødfødt.»

«Men hvorfor bare damene? — Vi har

DBS på DBS ble DBS!

En litt forvirrende tittel ved første øyekast kanskje, men etter en enkel forklaring blir den et meget morsomt ordspill, som fru Erna Stemsverk fra Oslo har sendt oss.

Ordspillet oppsto i Stemsverk-familien etterat sønnen for annet år på rad vant det store sykkeløpet ved Oppsal skole:

Dag Bjørnar Stemsverk
på
Den Beste Sykkel
ble
Den Beste Syklist!

Vi gratulerer Dag Bjørnar med utmerket innsats, og håper han vil være enig i at den midterste DBS også bidro litt til det flotte resultat.

da vel henimot 1000 menn i arbeide i firmaet. Er det fordi håndball betraktes som en slags frøkensport?»

«Nei, det tror jeg slett ikke. Det er mange som har spurt meg — både i sykkelavdelingen og i tekstilavdelingen — om vi ikke også kunne få mennene aktivisert. Men da trenger vi en eller annen som er villig til å ta et initiativ. Selv er jeg så sterkt engasjert allerede at jeg ikke kan gjøre det. Men vi har bane disponibel ved konfeksjonsfabrikken, og hvis det er noen som vil ta det første skritt, så skal jeg gjerne hjelpe så langt

jeg kan. Og jeg tror det ville bli suksess. Jeg tror at mange ville melde seg som interesserte, og jeg kan garantere at de ikke ville angre på det. Håndballsporten er inspirerende og fartsfylt, og den gir utløsning for frisk innsatsvilje.»

Vel, damelaget går altså inn for høstsesongen for full fart gjennom Hagens systematiske treningsopplegg.

Mennene har utspillet. Hagen vil som nevnt gjerne hjelpe til. Han finnes på tlf. 515 for den som vil ta det første initiativet.

Forfremmelser

Herr Kåre Korneliussen, Tegnekontoret, er f.o.m. mandag 19. juni forfremmet til verkstedplanlegger med arbeidsområde planlegging innen Mekaniker- og Elektrikeravdelingen. — Hans overordnede er verksmesteren.

Hrer Børge Aase, Elektrikeravd., er f.o.m. mandag 19. juni forfremmet til arbeidsbereder ved Elektrikeravdelingen.

Herr Morres Sørensen og herr Johannes Anda, Mekanikeravd., er likeledes f.o.m. mandag 19. juni forfremmet til arbeidsberedere innen Mekanikeravdelingen. — Arbeidsberedernes overordnede er lederen for Rasjonaliseringsavdelingen.

Herr Arne Sele, Felgavdelingen, er fra mandag 12. juni forfremmet til kvalitetskontrollør ved kontrollavdelingen.

Orden i sakene!

Til Rogaland politikammer i Sandnes ble det forleden innbragt en sykkel. Da det var en av våre sykler ringte politiet straks til sykkelaavdelingen. Her kunne man fortelle at sykkelen var levert til firma Bendixen & Co i Lillesand.

I telefonen kunne Bjarne Bendixen fortelle at en sykkel med det produksjonsnummer var solgt til Sverre Vennesland, som for tiden går på Bryne Landsgymnas.

Dermed var ringen sluttet og Vennesland fikk sin tapte sykkel tilbake.

Barbeque i

Man vil i dette nummeret av **Vi** se noen snapshots i forbindelse med noe som heter Eugro.

Eugro er forkortelsen av et langt navn på en europeisk organisasjon av tekstilgrossister. — Organisasjonen besto opprinnelig av 6 tyske tekstilgrossistfirmaer. — Senere er det kommet til et svensk, et dansk, et østerriksk, et italiensk, et engelsk og vårt firma. —

Sammen omsetter disse 12 firmaer tekstilvarer for over 1 milliard norske kroner.

Organisasjonen har sine årsmøter vekselvis i hvert land. — I år var dette henlagt til Norge.

Organisasjonen har meget stor betydning — og vil få enda større betydning for medlemmene hvis vi alle kommer inn i EEC.

Møtene i Sandnes i dagene 18.-22. juni ble avviklet i en særdeles vennskapelig intereuropeisk atmosfære og med — håper jeg — godt utbytte for de deltagende firmaer. —

— Ølesund

Søndag 18. juni var det barbeque på Sigurd J. Øglølands landsted i Ølesund. To lam ble grillsteekt på spidd i friluft — og ble ytt all mulig rettferdighet i strålende sommersol.

Samling bak grillen. — Fra v.: Kamma Bache, Danmark, Frank D. Marshall, England, fru Ingrid Øglønd og fru Elizabeth Marshall.

Over: Per Øglønd og Arne Sanne: «Eg e' redde det blir møje dette!»

Over: Duett på Sandnesgauk. — Jorunn Sanne og Lars Stockhaus, Sverige.

Under: Martin T. Tveit i samtale med Sir. George W. Martin, England.

Under: De som hadde ansvaret for godt opplegg: Fra v.: Kjøkkensjef Skovgaard, G. Schanche Sandved, Arne Holmen, Odd Midtskog og Elisabeth Holmen.

Nytt profilvalseverk på 12 tonn

Felgavdelingen på Fabrikk nr. 11, er som navnet sier, stedet hvor de mange sorter felg og skjerm blir framstilt. — Materialet som blir nytt til skjermproduksjonen kommer til oss i ruller som stål- eller aluminiumsbånd.

Vår oppgave er da å forme materialet til skjerm og felg. Til dette arbeidet bruker vi såkalte "skjermspinnere" eller profilvalseverk, som valser materialet til den ønskede profil.

Utviklingen av skjermmodellene har gått mot stadig bredere og dypere profiler, og resultatet har vært stadig større og større påkjenning på det gamle spinnemaskineriet. Ikke sjelden har der oppstått aksebrudd med derav følgende lange avbrekk i produksjonen.

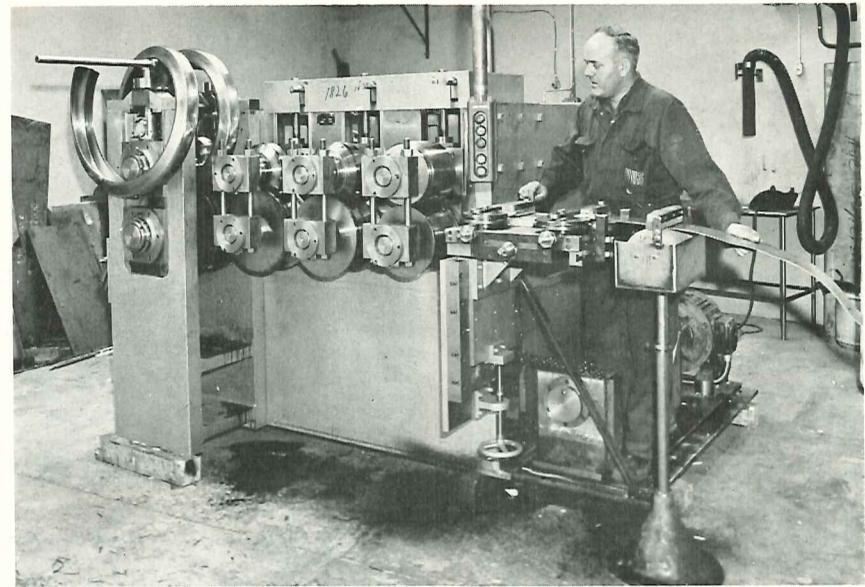
Dette førte så til at den tekniske ledelsen bestemte at vi måtte gå til anskaffelse av nytt og større maskineri for valsing av de bredeste og dypeste skjermprofilene. Dette skulle være et kraftig solid profilvalseverk beregnet og konstruert for de største belastninger. Videre ble det bestemt at konstruksjon og bygging skulle utføres hos oss selv.

For meg var dette en meget interessant oppgave å ta fatt på. Til å begynne med laget jeg utkast og prinsippkissene for maskinen. Da en endelig prinsippkisse ble godtatt av den tekniske ledelsen i mai 1966, kunne det forberedende arbeid med tegninger (ca. 200 i alt) og diverse forespørsler om utstyr og deler settes i gang for fullt.

Profilvalseverket fikk dimensjoner så store, at det for oss var uråd å klare alt sveisearbeidet og maskineringen ved eget verksted. Vi fikk derfor utført det største og tyngste sveisearbeidet ved Haugesund Mek. Verksted. Rosenberg i Stavanger var også inne i bildet med maskinering av de store delene. Tilsammen var det 16 underleverandører med for å skaffe tilveie de deler og det utstyr som skulle brukes.

Utover høsten og vinteren 1966 ankom delene og utstyret i tur og orden fra underleverandørene. Mange av maskindelene ble laget i vår egen verktøyavdeling. Nå kunne så smått monteringsarbeidet med profilvalseverket ta til.

Det var selvsagt en viss spenning, etter

Jakob Sirevåg i arbeid ved det nye profilvalseverket.

som maskinen tok form. Stemte deler og tegninger overens? Passet den akslingen som vi hadde dreiet her i Sandnes med det hullet de hadde boret på Rosenberg? osv. osv. . . .

I det store og hele så det bra ut. En del justeringer var der underveis. Men ingen problemer av betydning oppstod.

Da valseverktøyet for den såkalte "Triggerskjerm" var ferdig etter påsken 1967 var det store målet nådd. Nå skulle profilvalseverket vise om det innfridde de betingelser og forventninger som var satt til det.

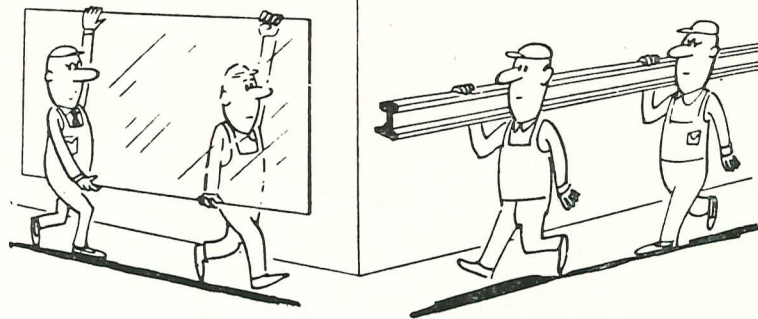
Materialet ble kjørt inn i maskinen, valsene strammet, og den brede og dype skjermprofil tok form. Gjennom første, andre, og tredje og til slutt gjennom det fjerde valsepar med den endelige ferdige profil, for så igjen å bli bøyet av bukkevalsen og spiralen var klar til kapping.

I siste valsepar spiller store krefter. Måleappartene som vi har bygget inn her forteller oss at mellom under- og overvalse er det et trykk på 60 tonn. (Seksti tonn.) Dette store trykket er nødvendig for at skjermen skal tilfredstille de krav som stilles.

Belastningsprøven som det nye profilvalseverk nå har gjennomgått, viser at vi har fått en maskin som vi kan stole på. Den er robust og gjør godt arbeid. Kvalitetsforbedringen av produktet, som alt er påvist, — reduserer etterarbeidet ganske betraktelig. Profilvalseverket er derfor også et ledd i våre forsøk på daglig rasjonalisering.

Dette profilvalseverket er den største (vekt ca. 12 tonn) og mest kostbare av alle de maskiner vi selv har konstruert og bygget her hos oss.

Sverre Y. Olsen.

”Det er sommer, det er sol og — — —”

Pensjonisttur

”Det er sommer, det er sol og det er søndag”, kunne sangen ha lydt under pensjonistenes sommertur til feriehjemmet i Sirdal dette året. Ja, bortsett fra søndag da, for det var i virkeligheten torsdag og fredag vi reiste, med start fra sykkelfabrikken torsdag morgen kl. 8 og ankomst samme sted fredag kveld litt sent.

Men alle leserne skulle vært med, for slikt et sommervær, slik en sommersonne, ja det oppleves bare sjelden. Men samtidig var det ikke langt borte fra vinteren, for i Hunnedalen vokste bjerketrærne midt i snøen, men grønnklede som i den fineste vårdrakten. — Elvene gikk svære og at flommen ikke hadde vært langt borte, kunne lett ses. Ved Fidjeland og Haugen sto telefonstolper og småkaier under vann, og fossene bruste som ville de rive både brokar og veier med seg på sin vei mot havet eller kraftstasjonen.

Nå fikk vi denne gangen mange opplevelser, blant annet fikk vi reise helt inn til Roskreppfjorden for å se de veldige anleggene som pågår der. Å oppleve stigningen fra Suleskard og helt til høgfjellet i tindrende sol, dernest viddene innover med islagte vann, brusende bekker, snaut fjell og snøflekker innimellom. Vi befant oss på overgangen mellom vinter og vår, mellom fortid og framtid, mellom natur og naturbehov. Ikke alle

Over: En kaffekopp smaker alltid godt.

T. v.: — Sol og sommer på terrassen utenfor feriehjemmet på Solheim.

T. h.: — Bjørkeved for en ny sesong i vinterparadiset.

orket stigningen opp til toppen av demningen, men noen tok med seg alt.

Kvelden og natten var så varm og stille at noen snaut ville gå og legge seg. Det var forståelig. Livet er så kort at en får utnytte slike muligheter til bunns. Som vanleg ble det lagt opp til en kosekveld i peisestua med film, allsang, stubber og småkos. Og vi pensjonister kan kose oss. Noen tok en time på toppen av de andre med allsang og stemning som aldri glemmes. Eller hva sier deltakerne som opplevde det?

At mat og drikke, servering og stell var av topp klasse sørget kokken Steira og turens øvrige ledere for. Ingen uhell skjedde og alle kom vel hjem igjen.

Det gjenstår å takke og det kan gjøres med lett hjerte og inderlig ment fra oss alle. — Må styret og ledelsen forøvrig kjenne seg absolutt forvisset om at de har en flokk av veldig takknemlige pensjonister.

Velfortjent hvile etter 51 år i sliperiet

Torsdag 29. juni sa Johannes Bolstad takk for seg i sykkelavdelingen. Den dagen passerte han 70 år, og gikk over i pensjonistenes rekke etter vel 51 års trofast arbeid i sliperiet. Fra arbeids-

kameratene fikk han med gode ønsker på veien, samtidig som tillitsmann Kristian Stokka overrakte en pen avskjedsgave.

10. mars 1916 var første dagen Bolstad satte sin fot i sliperiet som skulle bli hans faste arbeidsplass i alle år siden. Den gangen hadde sykkelavdelingen i alt 60 ansatte, og det forteller litt om utviklingen at i dag har sliperiet alene henimot 60 mann. — Den gangen var krankproduksjonen pr. dag i alt 35. I dag ligger den samme produksjonen på 193 — pr. mann.

I sin tale til Bolstad under overrekelsen av Kongens fortjenstmedalje i fjor vår sa Jonas B. Øglænd bl. a.: ”Du har med stor dyktighet klart å følge med i den rivende utvikling som har funnet sted, og har også lagt for dagen en sjelden evne til å tilpasse deg de nye forhold.”

Vi vil også gjerne sende Bolstad de beste ønsker om en lang og lys livskveld.

Den som aldri gjør en feil, gjør vanligvis lite eller ingenting.

Hva skal du ut på i ferien?

I løpet av de første dagene — eller den første uken går de aller fleste av oss på ferie. I noen altfor raske uker skal vi slappe av og samle krefter til et nytt arbeidsår.

Hvordan kobler vi av? — Litt forskjellig naturligvis, fordi vi alle er forskjellige og fordi vi har forskjellige interesser og muligheter.

En fin sommerdag i slutten av juni tok vi en rask telefonrunde i firmaet, for etterpå å kunne gi et visst bilde av hvordan 1 600 mennesker spres i løpet av få dager.

«Hva skal du ut på i ferien?», spurte vi. — Dette fikk vi til svar:

Roald Eide i sykkelmonteringen er nylig kommet tilbake etter militærtjeneste. — «Jeg kommer ikke så langt. Jeg har nettopp kjøpt bil, og det blir ikke så mange kronene i feriepengene. Kanskje en sommerjobb på Mosvang campingplass ved Stavanger. Der har jeg jobbet før i skoleferiene. Du treffer en masse mennesker og du får friskt opp språkkunnskapene. Ellers er Mosvangen også en av de fineste campingplassene i landet, — hvis jeg får komme med et ferietips til andre.»

«Nei, det må bli Kristiansand og Sørlandet», svarer blikkenslager Hansen. — «Vi drar til min søster og svoger der nede, og så motorbåt mellom holmer og skjær. Ikke akkurat fiske, for jeg liker ikke fisk. Men holmetur med en kaffekjel, tøffing av utallige båter og måkeskrik, — jo, det er ferie!»

Kåre Bredenbeke i motorsykkellavdelingen skal på sangerstevne til Århus med sangkoret "Varden". «Vi kjører med bil til Flensburg hvor vi skal bo hos noen kjente. Og så tar vi dette som utgangs-

punkt for turer inn i Tyskland. Sannsynligvis drar vi til Hamburg og kanskje også til Berlin — om vi har sikker garanti for å komme ut igjen! Vi får se. Først skal vi synge i Århus.»

Jon Erga på konfeksjonsfabrikkenes ferdiglager skal bile nordover til Ålesund, Kristiansund, Trondheim — og Bodø om vi kommer så langt. Holdepunktet er Trondheim «der eg gjekk på meieriskulen og der eg har ein bror».

«I 1937 syklet du og kona fra Suleskard til Setesdalen — det er slutt med de tider?»

«Me sykla ikkje, me bar nærmast syk-lane øve heia! — Men nå e' der jo snart vei øve — så gjedna neste år, kem vett!»

Torfinn Gjesteland ved tekstilavdelingen hovedkontor gleder seg til «å ligga stidle ein plass og sleppa å farta rundt land og strand». Turen går til Sørlandet, nærmere bestemt til Nevlunghavn der en hytte venter.

Torfinn er ivrig i Rogaland Jeger og Fiskerforening — og tar naturligvis med fiskestangen.

Grethe Ulven i pikeavdelingen i forretningen visste bare en ting; nemlig at hun skulle hjem til Hedmark, dra til fjells helt alene, en ukes tid bare sammen med fiskestangen på fjellturen uavhengig av klokken og uavhengig av andre. «Det er det som er ferie, ser du.»

Einar Tønnessen i arbeidsstudieavdelingen ved konfeksjonsfabrikken — «ska ikkje ud i det heila tatt». Han har motorbåt og i den skal han nyte det gode været. På sjøen er det ingen trafikkvansker, der er det plass for alle. «Og så ska eg fiska, det e' jo derfor eg har båden.» Hvis været mot formodning blir stygt — ja, da er ingen plass bedre enn hjemme i stuen.

Olav Aanestad, modellavdelingen på sykkelfabrikken svarer som Tønnessen at «eg ska ikkje ud på no. — Jeg må forsøke å gjøre noe nyttig, og har planer om å legge fliser og male opp på badet hjemme. Eg får aldri tid ellers, men der blir vel mulighet for en dagstur i ny og ne.»

Martin T. Tveit, vår nye adm. direktør, skal til Karistøltangen, 1000 meter over havet, ved Ustevann i nærheten av Haugastøl. Her skal han for det første fortsette det arbeidet han påbegynte i fjor sommer med å forvandle en myr til et tjern, og så har han fiskestang og garn — for å ta røyr, sik eller aure. Yndlingsretten er varmrøkt sik etter finsk mønster. — I tilfelle dårlig vær er ferielitteraturen — Mortons "en reise i Rom" og "Elektrostål og industriinnovasjon". «Og hvis været blir fint legger jeg hjemturen om Sørlandet.»

Sverre Y. Olsen, tegnekontoret i sykkelavdelingen, har fått "siste varsel" fra fruene om at nå skal det gjøres ferdig utenfor huset på Håbet. Så ferien 1967 blir støyping og hageplanering og hekkplanting. — «Men det er ikke bare tvang. Jeg setter pris på å få være hjemme, jeg koser meg med å morke med disse småtingene. Og så ligger jo ikke havkanten så langt unna for dagsturer.»

Åke Adolfsson, — modellavdelingen i konfeksjonsfabrikken: «Ferie? — Nei, det har jeg inte bestemt ennu, men vi kommer nok til å ta sørover først — nærmere bestemt til Fevik — det er bra der. Der stannar vi en uke. Og sen så blir det Sverige til konas slekt. Der blir vi også en uke.»

«Ikke lenger?»

«Nei, en uke er nok. Det er bra i Sverige, men det er bra her i Norge også.»

Selv om dette utvalget bare er en snau prosent av firmaets folk, og kanskje der-ved ikke er helt representativt, undret det oss likevel at ingen overhode nevnte våre feriehjem.

Vil det si at disse blir stående mer og mindre tomme i sommerukene?

«Nei, på ingen måte», forsikrer ferie-hjemskomiteens sekretær Trygve Gulliksen. — «I Sirdalen skal vi nok kunne få plass til flere, men både på Hellestø og på Bersagel var det så mange som søkte om plass at vi måtte til med loddrekning. Og vi har lange reservelister med interesserte som vil hoppe inn om noen av de heldige skulle trekke seg.»

Våre folk på bystyrelistene

Mandag 25. september skal det arrangeres kommunevalg over hele landet, og etter dette valg skal også det nye kommunestyret i Sandnes komponeres. Etter kommunesammenslutningen består kommunestyret nå av i alt 69 representanter.

De forskjellige partiene har hatt sine nominasjonsmøter der kandidatene er satt opp. Det er naturlig at også en del av våre ansatte er med på disse listene. Nedenfor har vi ført opp de kandidatene som har sitt daglige virke i vårt firma. — Så skal vi til høsten komme tilbake med en ny orientering om hvem som "slapp inn".

VENSTRE:

Gabriel Auglend —
avd.sjef på konfeksjonsfabr. ferdiglager.
Lars Brunnes —
leder av sykkelavdelingens laboratorium.
Arne Fjogstad —
manuf.engrosavdelingens telefonservice.
Berge Gilje —
sjef for snekkeravdelingen.
Arthur Henriksen —
tekniker ved sykkelavdelingens rasjonaliseringsavdeling.
Paul Kvam —
ved sykkelavdelingens tegnekontor.
Hanna Oftedal —
i manufakturforretningens dameavdeling.
Jostein Opdal —
revisjonssjef.
Einar Rovik —
vaktstjef i konfeksjonsfabrikken.

ARBEIDERPARTIET:

Eilif Henriksen —
sliperiet ved sykkelavdelingen.
Alf Byberg —
felgavd. i sykkelavd. — klubbformann.

Trygve Gulliksen —
vaktkontrollør, sykkelavdelingen, nr. 11
Eivind Aase —
leder av rørleggeravdelingen.

KRISTELIG FOLKEPARTI:

Kåre Mangersnes —
mekaniken, sykkelavdelingen.

HØIRE:

Arne Sanne —
leder av manufakturengrosavdelingen
Alv Tengs-Pedersen —
leder av rasjonaliseringsavdelingen —
sykkelavdelingen.

KOMMUNISTPARTIET:

Lauritz Tollefsen —
sliperiet, sykkelavdelingen

Nei, vi kan ikke godta bildet av Deres svigemor som resept for arsenikk!

Ny spesialforretning for gulvbelegg

Utstyrsforretningen har i vår åpnet ny spesialforretning for gulvbelegg og madrasser på hjørnet Storgaten / Erling Skjalgsonsgaten.

«En utvilsomt fordel», — sier Georg Helland, — «her har vi fått atskillig større plass enn vi hadde i underetasjen i utstyrsforretningen, vi har fått egne utstillingsvinduer, — og er kommet mer frem i lyset.»

«Hva går best i gulvbelegg i dag?»

«Vinyl og inlaid. Levestandarden er høyere, og folk vil ha bedre kvalitet og lettere vedlikehold. Og de nye vinylbeleggene krever svært lite vedlikehold bortsett fra vasking og en minimal boning.»

«Legger folk fremdeles helst gulvbelegget selv?»

«Til dels, men de nye beleggene skal jo aller helst limes, og da vil de fleste gjerne ha fagfolk til å gjøre dette. Vi har 7 gulvleggere i virksomhet i dag.»

«Det var bare en golfball i hanskerommet som laget ulyden!»

Undervisningen er i gang. — Foran Aud Øverland og eleven Ellen Muotkajärvi fra Kautokeino, og bak Gunnar Wold.

I løpet av det siste året har 5 unge, døve piker gjennomgått et kurs i vår hullkortavdeling, et kurs som gir innføring i hullkortmetoder og behandling av punchmaskiner, det hele i samarbeid med Døveskolen for kvinner, bestyrerinne fru Høiby. — Pikene er senere plassert i arbeide i hullkortavdelingene ved andre firmaer i distriktet.

Etter det hullkortsjef Gunnar Wold forteller til Vi er Rådet for Spesialskoler meget interessert i dette tiltaket, og man regner med å fortsette opplæringen med nye elever til høsten.

«Hvordan begynte så egentlig dette — hvordan ble det i grunnen skole i vår hullkortavdeling?»

Hullkortkurs for døve piker

NYE ELEVER FRA HØSTEN

«Skole er nå vel et noe sterkt uttrykk», sier Wold. «Det begynte da Aud Øverland — som også er döv — begynte hos oss høsten 1963. Vi var svært spent på hvordan det ville gå, men Aud fant seg forbausende fort til rette, og vi så også snart at arbeidet i hullkortavdelingen lå godt til rette for henne. Nå har jeg en venn som heter Albert Breiteig, som er generalsekretær i Døves Landsforbund, og som jeg fortalte om dette. Da vi så etter hvert fant at dette arbeidet måtte passe godt for døve, som ellers gjerne ville ha vanskelig for å få utnyttet sine evner, ble vi enige om å forsøke å føre dette videre.»

Så utarbeidet Wold en kursplan som omfattet 22 timers opplæring, Aud sa seg villig til å lede opplæringen i kveldstidene etter arbeidstid, sykkelfabrikken stilte lokaler og maskiner til disposisjon, og det ble plukket ut 2 elever fra Døveskolen i Stavanger.

Kurset ble avsluttet med en kontrollerende test, og de to elevene fikk straks jobber — den ene ved DFU på Ålgård, og den andre ved IBM's avdelingskontor i Stavanger. Begge har siden vist seg å fylle sine plasser meget godt.

I begynnelsen av juni i år ble 3 nye elever "uteksaminert", og da vi snakket med Wold hadde han ingen angst for

ikke å få dem plassert i arbeidslivet. I Databehandlingsforeningen er det flere som har sagt seg interessert i å ta dem.

«Men la oss endelig gjøre det helt klart at jeg ikke vil betraktes som en barmhjertig samaritan. Det er Aud Øverland som har ledet opplæringen i sin egen fritid, og det er i første rekke hennes fortjeneste at tiltaket har fått en så god start.»

«Og videre?»

«Som nevnt er Rådet for Spesialskoler meget interessert i at vi fortsetter. Jeg synes selv det har vært positivt og givende å kunne være med på å gi noen få piker en mulighet til bedre å kunne utnytte sine evner og anlegg — og vi tar sikte på å fortsette med nye elever til høsten.»

KOMITEENE I 1967

Klubbstyre, sykkelfabrikken:

Alf Byberg, formann
Bjarne Gjerdevik, varaformann
Oskar Bergstrøm, sekretær
Jan Helgesen, kasserer
Øyvind Austdal
Kristian Stokka
Torvild Simonsen
Johan Ådnøy
Hans Hansen
Helge Birkedal
Kåre Bore
Kjell Danielsen
Kristian Lindtmark
Leif Nevland
Olav Skjæveland
Olav Haugland
Johannes Ålvik

Forhandlingsutvalget, sykkelfab.:

Alf Byberg
Bjarne Gjerdevik
David Gundersen
Torvild Simonsen, sekretær

Tidsstudiekontrollører, sykkelfab.:

Karl Bore
Sigbjørn Haugland
Finn Husebø

Forslagskomite, sykkelfabrikken:

Johs. Tonning
Jonas Lea
Jakob Askeland
Sigbjørn Haugland

Verneutvalg, sykkelfabrikken:

Jonas Lea, verneleder
Arthur Henriksen
Arne Sigurd Larsen

Tillitsmannsutvalg, sykkelfabrikken funksjonærer:

Ingvar Botnen, formann
Rolf Salvesen
Liv Lea
Odd Steira

Klubbstyre, konfeksjonsfabrikken:

Julie Gimre, formann
Kjell Gran, varaformann
Alet Maudal, sekretær
Oddbjørn Søyland
Klara Ueland
Solveig Lie
Karen Tunge
Astrid Staddeland
Viktoria Mathingsdal

Målfrid Tjelta
Eli Jørgensen
Alet Dirdal
Klara Håvardstein
Astrid Johannesen
Janna Malmin
Unni Heistad

Arbeidsstudietillitsmann, konf.fabr.:
Ragnvald Staknes

Forslagskomite, konfeksjonsfabr.:
Fridtjof Rasmussen
Tønnes D. Hognestad
Julie Gimre
Marie Steinskog

Rådsmedlemmer:
Fridtjof Rasmussen
Tønnes D. Hognestad
Julie Gimre
Ragnvald Staknes

Verneutvalg, konfeksjonsfabrikken:
Per Øglænd, verneleder
bedriftslægen
Kristian Grønsberg, hovedverneombud
Arne Reiersen, arbeidslederne
Hans Larsen, industrivernleder

**Velferdsutvalg,
tekstilavd. funksjonærer:**
Steffen Larsen
Martha Dyngen
Gulleiv Stensland
Per Nygård
Jan Even Rovik
Georg Helland

**Forslagskomite,
tekstilavd. funksjonærer:**
Andreas Aarskog
Isak T. Hølland

Arne Sæbo
Bjarne Fjeldanger

Redaksjonskomite "VI hos Øglænd":
Thorvald S. Øglænd, redaktør
Julie Gimre, tekstilavdelingen
Johan Berge, tekstilavdelingen
Andreas Aarskog, tekstilavdelingen
Sverre Haugland, sykkelavdelingen
G. Schanche Sandved, sykkelavdelingen
Einar T. Omdahl

Sosialutvalg:
Reidar Skarung, formann
G. Schanche Sandved, sykkelavdelingen
Eilif Henriksen, sykkelavdelingen
Julie Gimre, tekstilavdelingen
Einar Rovik, tekstilavdelingen

Pensjonskassen:
Jonas B. Øglænd, formann
Tor L. Øglænd
Jakob Askeland, sykkelavdelingen
Torgeir Rasmussen, sykkelavdelingen
Einar Rovik, tekstilavdelingen
Marie Steinskog, tekstilavdelingen

Feriehjemstyret:
Arnolf Rosland, formann
Trygve Gulliksen, sekretær
Arne Sæle, sykkelavdelingen
Kristian Stokka, sykkelavdelingen
Mable Østrådt, tekstilavdelingen
Ragnvald Staknes, tekstilavdelingen
Arne Eikeskog, tekstilavdelingen

Stipendiekomiteen:
Reidar Skarung, formann
Torgeir Rasmussen, sykkelavdelingen
Bjarne Gjerdevik, sykkelavdelingen
Tønnes D. Hognestad, tekstilavdelingen
Ragnvald Staknes, tekstilavdelingen

200 mann fra Trondheim til Oslo på sykkel

Norges ubetinget største sykkelritt — 560 km — fra Nidaroskatedralen i Trondheim til Akerhus festning i Oslo gikk av stabelen St. Hans-aftens formiddag. Kravet for rittets sølvmerke og diplom var 48 timer innkludert pauser underveis. Det var tre klasser med start i Trondheim: Alle med turistsykel — eldre og tidligere sykkelryttere og andre med racersykel samt eliteryttere. Nesten 200 deltakere var med i alt.

Værgudene var ikke helt i godlag. — Dovrefjell vartet opp med sterk motvind og temperatur på omkring 0 grader — sne- og regnbyger fikk man "på kjøpet". Ellers var værforholdene ganske gode. Det var 10 matstasjoner og flere overnattingssteder underveis. Militære avdelinger og Røde Kors Hjelpekorps ydet verdifull hjelp ved arrangementet.

Rittet ble en større suksess enn arrangørene hadde ventet seg. Ca. 90 % klarte de tidsmessige kravene. Bare 10 måtte bryte og sanitetstjenesten hadde en meget lett oppgave: bare noen få skrubbsår. — Trafikkmessig gikk det også fint. Fin propaganda for sykkelporten — ikke bare som konkurransesegn for unge, aktive konkurranseryttere, men som en morsjonsidrett som passer utmerket for folk i alle aldre. Rittets eldste deltager var 66 år og kjørte de 38 milene fra Dombås til Oslo på vel 21 timer. En god prestasjon gjorde også vår gode kunde sportshandler Ivar Storsveen (63 år) i Speider-Sport A/L, Oslo. Han hadde fått levert en prøve av en lett sporssykel vi skal

Alf Gleng — 160 000 km
på sykkel gjennom 27 land.

lansere for neste sesong og klarte Dombås-Oslo på litt over 25 timer. Sykkelen hadde fullt ut svart til forventningene.

For å bevise at DBS Moulton minisykkelen med sin lange akselavstand og ypperlige fjæringssystem er en fullgod langtursykel for en voksen person, — hadde vi fått rittets mest farverike deltager — 59-årige Alf Gleng (revisor i Oslo) til å starte med en DBS Moulton Standard.

Gleng er ingen smågutt på turistsykklingens område. Han har i løpet av 40 år tilbakelagt hele 160 000 km gjennom 27 land i flere verdensdeler. En vesentlig del av denne fantastiske distanse (til-

svarende jorden rundt fire ganger) ble tilbaketrukket med en DBS fra 30-årene uten gir, som den dag i dag triller utrolig lett.

Etter en ukes prøvekjøring med Moulton-sykkelen erklærte Gleng seg villig til å starte med denne. Han regnet på forhånd med å klare distansen på 36 timer eller mindre. Det gikk på 35 timer og 53 minutter!

Rittets mest bemerkelsesverdige prestasjon ble utført av den 49-årige Wilhelm Trygg med en flunkende ny DBS racer av "Campagnolo" modell. Hans tid ble 17 timer og 50 minutter — fantastisk — og bare 1 time og 12 min. dårligere enn eliteklassens vinner. — Tryggs rekord på strekningen Trondheim-Oslo fra 1953 var på 19 timer! Avisene skrev at han imponerte mer enn våre olympiakandidater. Det var derfor dobbelt hyggelig at han valgte å kjøre en DBS racer.

Den nest største klassen — deltagere med turistsykler med Trondheim-start ble også vunnet av en "voksen gutt" — 41-årige kontorist og skiløper fra Hamar — Jorulf Storbakken. Han syklet de 56 milene på 23 timer og 48 minutter — vel 3 timer foran nr. 2 i klassen. Hans "hemmelige våpen" var en 20 år gammel slitt ballongsykkel laget på Sandnes og levert gjennom Hamar Sportforretning med merket "Balder".

Fra vårt firma startet Otto Meisland og Vi's utsendte medarbeider — undertegnede. Av disse fullførte hele 50 % — nemlig førstnevnte i god stil på den meget hederlige tid 33 timer fra Trondheim til Oslo. Undertegnede måtte bryte etter 250 km da den verste del av strekningen var unnagjort og vær og terreng lå tilrette for en flott tur ned gjennom Gudbrandsdalen. En gammel kneskade gikk opp. 150 km fortsatte jeg med stadig større smerter i kneet og all tråkraft

forsvant fra det venstre benet. Dermed var saken klar: Kursen gikk til nærmeste NSB-stasjon, og jeg var heldig — et hurtigtog til Oslo kom etter bare 15 minutters ventetid på Otta stasjon. Men — det går flere "tog". Hvis kneet blir helt bra, har jeg lyst til å delta neste år. Arrangørene antar at deltagelsen da vil bli dobbelt så stor som i år — mellom 3- og 400.

A. K. Øgland.

Det var med dyp sorg vi mottok meldingen om at Sigmund Tønnesen var gått bort 18. juni bare 46 år gammel.

Sigmund var en grei og likefram kar, som ikke var redd for å ta standpunkt i en sak, — og som hevdet sine meninger blant arbeidskameratene. Derfor så de også opp til ham og respekterte ham.

Han var en meget habil miniatyrskytter, og det var derfor naturlig at han ble leder av denne gruppen innen Ø-Sport. Etterat han ble gift gikk han helt og fullt inn for hjem og familie.

I 1964/66 gjennomgikk han toårig kveldskurs for tekniske assistenter ved Sandnes Yrresskole. — Han ble deretter ansatt ved planleggingsavdelingen, etterat han hadde vært nesten 30 år i lakkeringsavdelingen ved sykkelfabrikken.

Nettopp som det så best ut for ham ble han innhentet av sykdommen. Han tok sin tunge skjebne med stor ro, og så avslutningen av sitt liv i lyset av de evige verdier.

Vi lyser Guds fred over hans minne.
Sch.

1

2

3

4

Våre brudepar

1. Steinar Hartvedt, felgavdelingen på sykkelfabrikken, giftet seg 18. mars med Signe Bergeland.

2. Steinar Eikeskog, lageret på sykkelfabrikken, giftet seg 6. mai med Lillian Askeland.

3. Turid Dirdal, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 13. mai med Einar Hølestøl, lageret på sykkelfabrikken.

4. Jan Holmebakken, trådavd. på sykkelfabrikken, giftet seg 18. mars med Ingebjørg Helleberg.

5. Torbild Helgesen, konfeksjonsfabr., giftet seg 29. mars med Reidar Sunde.

6. Johanna Amdal, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 6. mai med Paul Møland.

7. Gerd Øvretveit, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 29. april med Johannes Eide.

8. Haldis Horpestad, konfeksjonsfabr., giftet seg 13. mai med Leon Reve.

5

6

7

8

Vi gratulerer!

Sivilingeniør Jakob Øglænd-Sandved var 50 år 23. juni. Han ble ansatt i firmaet i 1941, og har i mange år vært leder for sykkelavd. tegnekon-tor.

J. Øglænd-Sandved var den som startet det egentlige vernearbeidet i sykkelavdelingen, og han utførte i mange år et stort arbeide som verneleder. Ellers har han i alle år hatt stor interesse for lokalhistorikk, og han har utført et stort granskearbeid for å oppspore og arkivere materiale som kan danne grunnlag for vårt fremtidige bedriftsmuseum.

Toralf Lunde var 50 år 29. mars. Han begynte i sykkel-fabrikkens tråddavd. i 1937, og ble i 1957 forfremmet til tidsstudiemann i rasjonaliseringsavd.

Johannes Rasmussen var 50 år 27. juni. Han begynte i sykkel-fabrikkens i 1950, og har i alle år siden hatt sitt arbeide i sveisesevdelingen.

Lars Minde var 50 år 27. mai. Han begynte på sykkel-fabrikkens i 1948, og har nå snart 20 år bak seg i delemonte-ringsavdelingen.

Landets eldste syklist

Sykkell- og mopedrådet foretok i siste halvdel av fjoråret gjennom pressen en undersøkelse for å finne frem til landets eldste kvinnelige og landets eldste mannlige syklist.

Denne undersøkelse vakte stor oppmerksomhet. Den ble livlig kommentert i pressen over hele landet, og i de forskjellige landsdeler gikk det sport i dette å finne frem til de eldste aktive syklistene.

Utover høsten strømmet det inn meldinger til Sykkell- og Mopedrådet fra alle kanter av landet, og det ble nokså snart klart at man måtte langt over 80 år for å ha noen sjanser i "kampen". Således viste det seg f. eks. at lokalavisen Fjell-Ljom bare på Røros fant frem til vel 20 aktive syklistene som alle hadde passert 80 år.

Det endelige resultat ble at 91 år gamle Marte Nordli fra Trysil ble kåret som landets eldste kvinnelige syklist, mens 96 år gamle Henning Frisvold fra Molde, ble eldste mannlige.

Sandnes før og nå

Krysset Langgaten/Gjesdalveien har vært selve "Krossen" i Sandnes i snart et sekel. Det er byens sentrale trafikknutepunkt i dag — som det var det i de dager da hesten dominerte gatebildet.

Det var i dette strategiske krysset unge Jonas Øglænd etablerte sin første forretning før 1870, og her dominerer også i dag tekstilavdelingens storbygg med forretning, kontor og lager i den forretningsgården som sto ferdig like før siste verdenskrig.

*Vi ønsker alle våre
lesere en riktig
god sommer*

Jonas Øglænd
AKSJESELSKAP SANDNES